

Peníze, nástroj distribuce

Louis Even

Proč propagátoři Sociálního kreditu vždy hovoří o penězích, peněžním systému a reformě peněžního systému?

Protože téměř všechny problémy, které nás denně trápí, jsou problémy s penězi. Nejsou to jen problémy jednotlivců, ale také problémy institucí, škol, univerzit, městských samospráv, vlád.

V dnešním světě člověk nemůže žít dlouho bez získání produktů vyrobených ostatními lidmi; a tito ostatní lidé také potřebují naše produkty. A my nemůžeme získat produkty ostatních, aniž bychom za ně zaplatili. A na to potřebujeme peníze.

Takže peníze jsou licencí na život. Ne proto, že peníze jíme, když máme hlad; ani proto, že se do peněz oblékáme. Ale bez peněz nemáte nic, co nejste schopni vyprodukovat sami, pokud máte k dispozici nějaké výrobní prostředky.

Bez peněz se daleko nedostanete. Dokonce i ti, kdo na penězích nelpí, musí mít nějaké peníze, pokud nechtějí příliš rychle skončit v rakvi.

Ale někdo řekne, že peníze jsou vynálezem **d**'ábla. Jsou zdrojem zmatků. Jsou nástrojem nadvlády. Jsou nástrojem zatracení.

Je to špatné použití peněz, špatné řízení peněžního systému, co pochází od **d**'ábla a toto všechno způsobuje a mnoho horších věcí.

Ale peníze, jako nástroj směny a distribuce výrobků, jsou možná nejobdivuhodnějším sociálním vynálezem člověka. Zdůrazněme, že jsou nástrojem distribuce, protože to byl hlavní důvod jejich zavedení. Díky existenci peněz farmář, který má víc brambor než spotřebuje jeho rodina a potřebuje boty pro své děti, nemusí hledat ševce, který má zase mnoho bot a který potřebuje brambory. To samé platí pro ševce: nemusí jít na vesnici a hledat člověka, který má přebytek brambor a potřebuje boty.

Každý nabízí na veřejném trhu to, co nepotřebuje pro sebe. Získá tuto malou věc, která nezabere mnoho místa a nazývá se peníze. Potom s těmito penězi si vybere to, co potřebuje na veřejném trhu.

Může si vybrat, co chce: je zde velké množství peněz. Za peníze může získat třeba máslo nebo hudební nástroj. Každý přijme peníze výměnou za své produkty nebo svou práci, protože každý ví, že peníze jsou všeobecně přijímány a může si za ně cokoli koupit.

Peníze samotné, zvláště ty moderní, příliš velkou hodnotu nemají. Jsou to jednoduše potištěné kousky papíru, zobrazující třeba číslo 5, a umožňující koupit cokoli v ceně pěti dolarů. A když je na kousku papíru, který není ani větší ani tlustší, zobrazeno číslo 10, můžete si za něj koupit jakékoli zboží v ceně 10 dolarů.

Samotné peníze prakticky žádnou hodnotu nemají. Je to v podstatě číslo, které ukazuje hodnotu, které představuje hodnotu a které dovoluje tuto hodnotu získat.

Přesně tak, musí existovat výrobky!

Ovšem, výrobky musí existovat, když je někdo chce získat.

Peníze nejsou ani komodita, ani výrobek; je to nástroj distribuce výrobků. Nikdo nemůže distribuovat výrobky, které neexistují.

Bylo by absurdní říkat, že můžeme žít z čísel, která představují hodnoty, kdyby neexistovaly žádné výrobky, jež by za tuto hodnotu bylo možné získat.

Dejte peněz, kolik chcete muži, který žije izolován na severním pólu nebo na poušti, odkud nemůže uniknout: budou mu k ničemu.

Ale stejně absurdní a dokonce ještě více rozčilující je mít nedostatek čísel pro získání výrobků, které existují, jsou nabízeny a které potřebujeme k životu.

To znamená, že musí být přesný vztah mezi výrobky označenými určitou hodnotou a čísly v rukou těch, kdo tyto produkty potřebují.

Je to účetnictví?

Přesně tak! Na jedné straně jsou výrobky, označené čísly, která se nazývají ceny. Na druhé straně jsou kousky papíru nebo kulaté kousky kovu nebo bankovní účty s čísly, která znamenají *kupní sílu*.

Když můžete položit rovnítko mezi tyto dvě věci, výrobky mohou přejít od výrobce nebo maloobchodníka ke spotřebiteli, který je potřebuje.

Takže, je náš peněžní systém dobrý?

Byl by dobrý, kdyby účetnictví bylo přesné a kdyby čísla, která dávají právo na výrobky, byla dobře distribuována. Ale systém je zkažený, protože ti, kdo ho řídí, dělají špatné účetnictví a také proto, že čísla nejsou spravedlivě distribuována.

Účetními nejsou ani výrobci, ani vlády. Čísla mají původ v bankách a tato čísla nejsou ve vztahu s nabízenými výrobky, ale ve vztahu s tím, o čem si bankéř myslí, že mu přinese zisk obchodem s těmito čísly.

Místo toho, aby peníze jednoduše sloužily účetnímu systému, peněžní systém byl zkažený. Kontrola nad ním byla monopolizována; peníze se staly předmětem obchodu, nadvlády, tyranie, každodenní diktaturou nad našimi životy.

Farmář může zvýšit svou produkci: účetní, který má na starosti peněžní systém – bankéř – nezvýší množství peněz na všechno zboží a nedistribuuje peníze těm, kteří je potřebují, aby si mohli koupit produkty od farmáře.

Čísla jsou hojnější, když někdo vyrábí děla, bomby, přestože o tento druh zboží nikdo nemá zájem. Tato čísla jsou distribuována zaměstnancům, kteří vyrábějí munici, kteří nevyrábějí nic, co by se mohlo dát na trh; toto může sloužit jedině ke zvyšování cen a snižování kupní síly těchto čísel.

A když nejsme ve válce nebo v přípravě na válku, je to přesně naopak.

Viděli jsme naše velké státníky, ve všech civilizovaných zemích, kteří dovolili obchodníkům s čísly, aby lidi přinutili stát v koutě a deset let umírat hladem a muset se dívat na produkty, které se neprodaly, protože byl nedostatek čísel.

To bylo zločinné. Tito falešní účetní byli zločinci. Vlády, zvolené pro obecné dobro, byly spoluviníky těchto zločinů, když nezasáhli ze zbabělosti nebo hlouposti.

Chtějí stoupenci Sociálního kreditu zlikvidovat celý systém?

Vůbec ne. Oni považují peníze za velmi dobrou věc pro potřeby účetnictví. Ale chtějí, aby účetnictví bylo spravedlivé.

Chtějí, aby penězům byla vrácena jejich řádná úloha: nástroj distribuce.

A je velmi jednoduché toho dosáhnout. Protože peníze jsou právem na produkty, veřejnost musí mít dostatečně velkou kupní sílu, aby produkty, které potřebuje, mohla získat tak rychle, jak je výrobní systém dokáže vyrobit.

Potom, mezi veřejností, každý jednotlivec musí mít dostatečný podíl na této kupní síle, protože každý jednotlivec má právo na život a je nemožné žít bez peněz, aby získal produkty.

Proto Sociální kredit navrhuje:

A. Zřízení (národního nebo provincionálního) Kreditního úřadu, který by udržoval záznamy o celkové produkci a spotřebě (nebo o zániku nebo znehodnocení) v zemi nebo v provincii. Současný Statistický úřad již poskytuje téměř všechny tyto informace; kromě toho, přibližný odhad je zcela dostatečný.

B. Absolutní kupní sílu ve vztahu k výrobní kapacitě a spravedlivou distribuci mezi členy společnosti:

1. Prostřednictvím odměny za práci, jako je tomu dnes, rozdělovanou samotným průmyslem.

2. Prostřednictvím periodické dividendy pro každého jednotlivce, ať je zaměstnán nebo ne, od narození do smrti, aby se zajistilo, že každý bude mít dostatečné prostředky k životu; tato dividenda by byla distribuována Kreditním úřadem.

3. Prostřednictvím regulace cen, obecný diskont, který by odstranil jakoukoli inflaci; tento diskont by byl rozdělován maloobchodníkům Kreditním úřadem.

Odkud by Kreditní úřad získával peníze na dividendy a kompenzace maloobchodníkům za diskont?

Protože peníze jsou čísla, která nám umožňují získávat věci z produkce země, Kreditní úřad by jednoduše vydával čísla podle toho, jaká je výrobní kapacita pro uspokojení poptávky. Je to jen otázka účetnictví.

Tato čísla mohou být jednoduše zapsána v kreditu na účtu, otevřeném pro každého občana; a jednoduchý šek napsaný na národní (nebo provinční) kredit, poslaný maloobchodníkovi, na potvrzení jeho diskontních dokladů.

Je nemožné, stejně jako zbytečné, zde popisovat technické podrobnosti. Kromě toho metody aplikace jsou různé. (Jedna z možných metod aplikace je odhalena v brožuře Louise Evena *A Sound and Effective Financial System*.)

Myslíte si, že tyto kredity by obíhaly a byly přijímány jako peníze?

Jistě! Ony obíhají a jsou přijímány již dnes. Půjčky nebo provozní úvěry výrobcům, maloobchodníkům; kredity, které umožnily Mackenzie Kingovi, Rooseveltovi, Churchillovi a dalším zorganizovat šest let vraždění lidí – toto všechno není a nebylo zlato dokonce ani papír, ale pouhá čísla zapsaná na účtech a přenositelná pomocí šeků.

Ale myslíte si, že peněžní systém může být řízen tímto způsobem?

Dáváte přednost tomu, aby lidstvo vedly peníze?

Kromě toho, musíte si všimnout, že v peněžním účetnictví, navrhovaném Sociálním kreditem, není nic svévolného.

Výroba zůstane záležitostí samotných výrobců. Spotřeba zůstane věcí spotřebitelů. Účetní Kreditního úřadu jen budou vést účetnictví. Oni matematicky odvodí, čeho se nedostává na jedné straně, aby nastolili rovnováhu obou stran.

Takže neexistují žádná vyvlastnění, znárodnění, žádná nařízení, co by se mělo vyrábět nebo spotřebovat. Sociální kredit je dokonalá ekonomická demokracie.

Všechno zůstává záležitostí svobodných lidí. Svobodnějších než dnes, protože spotřebitelé, kteří mají dostatečnou kupní sílu by si svobodněji vybírali zboží než ti, kteří mají hluboko do kapsy.

Tento článek byl publikován v čísle May-June-July, 2002 časopisu "Michael".

<http://www.michaeljournal.org/distrib.htm>

Překlad: Ladislav Kopecký